

Nhiệm vụ của gia

Nhiệm vụ của gia

© 2017 by the author. All rights reserved.

điều bí mật



Điều bí mật

hiều tác giả

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

[Lời giới thiệu](#)

[Cái chân giả](#)

[Không phải là những con số!](#)

[Câu trả lời...](#)

[Người phu xe bất đắc dĩ](#)

[Điều bí mật](#)

[Ngày xui xẻo](#)

[Một đồng nợ chưa trả](#)

[Món quà sinh nhật](#)

[Cha trong mắt tôi](#)

[Con gấu bông](#)

[Tha thứ sẽ được bình an](#)

[Một đời cha cao cả](#)

[Những người "keo kiệt"](#)

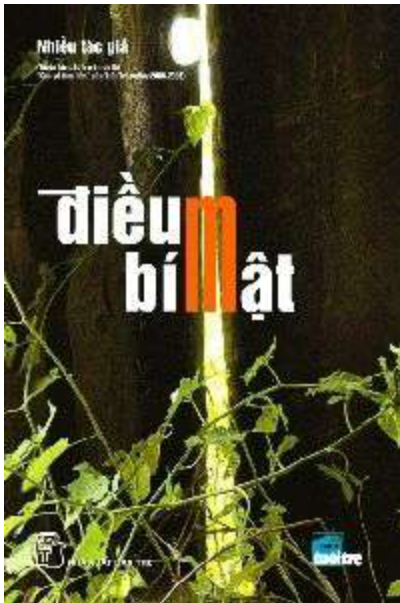
[Dừng lại một chút](#)

nhều tác giả

Điều bí mật

Lời giới thiệu

Thể loại: Hạt giống tâm hồn



Đây chính là những câu chuyện thật được ghi nhận và kể lại, những câu chuyện thoát trông có vẻ nhỏ nhặt nhưng suy cho cùng đều có ý nghĩa nhân văn sâu sắc, bởi không có gì tai họa cho bằng khi cuộc sống thiếu vắng những tấm lòng. Hi vọng một ngày nào đó chúng ta sẽ có được một tủ sách tâm hồn cao thượng của người Việt Nam. Để mỗi khi gấp sách lại, ta có thể xúc động reo lên câu thơ của Kalil Gibran: “Cám ơn đời mỗi sớm mai thức dậy. Ta được thêm ngày nữa để yêu thương”... (sách gồm 188 trang)

Lời giới thiệu - Để yêu thương...

Hy vọng một ngày nào đó chúng ta sẽ có được một tủ sách tâm hồn cao thượng của người Việt Nam. Để mỗi khi gấp sách lại, ta có thể xúc động reo lên câu thơ của Kalil Gibran: “Cám ơn đời mỗi sớm mai thức dậy. Ta được thêm ngày nữa để yêu thương”...

Khi được báo Tuổi Trẻ mời vào ban giám khảo cuộc thi viết Cửa sổ tâm hồn thực ra trong thâm tâm tôi không xem đây là một cuộc thi. Nhưng vì có thứ hạng, có giải thưởng nên phải có quy chế như mọi cuộc thi khác.

Bởi lòng tốt và nét đẹp của tâm hồn thực khó mà so sánh và xếp loại, mà cũng không nên so sánh và xếp loại. Trong thực tế, chúng ta thường xì xầm bàn tán vụ án nào lớn hơn vụ án nào, tên tham quan nào ăn nhiều hơn tên tham quan nào, hay sự những nhiều nào nghiêm trọng hơn sự những nhiều nào, chứ chúng ta ít khi nào xếp thang bậc cho điều tốt.

Ngay trong cuộc thi này cũng vậy, khi đọc gần 100 bài được chọn vào chung khảo, tôi luôn bắt gặp mình rưng rưng theo từng con chữ nồng ấm và thật khó mà nói câu chuyện nào giàu cảm xúc hơn câu chuyện nào. Từ người thầy học cũ chặt chiu những tờ bạc nhàu nhò giúp đưa học trò khốn khó đến cô gái mắc bệnh nan y vờ hất hủi chàng trai mà cô yêu thương rất mực. Từ anh thanh niên giành chiếc xích lô từ tay người phu xe già nua để tự mình đạp lấy đến người cha tự trọng vì trách nhiệm và tình cảm với người thân mà phải lụy mình. Câu chuyện nào cũng cảm động, cũng toát lên một bài học lớn về lòng nhân ái và trung hậu.

Đọc những câu chuyện đời thường ấy, ai trong chúng ta cũng bắt gặp cảm giác ngỡ ngợ như đã từng nhìn thấy những hình ảnh kia đâu đây trong cuộc sống hằng ngày. Thì đúng vậy chứ còn gì. Đây chính là những câu chuyện thật được ghi nhận và kể lại, những câu chuyện thoạt trông có vẻ nhỏ nhặt nhưng suy cho cùng đều có ý nghĩa nhân văn sâu sắc, bởi không có gì tai họa cho bằng khi cuộc sống thiếu vắng những tấm lòng.

Thật vui khi những câu chuyện mang những nét đẹp của tâm hồn đó vẫn còn ở khắp nơi - 1.500 bài viết tham gia cuộc thi trong một thời gian ngắn là một ví dụ. Điều đó giúp chúng ta tin vào cuộc sống, tin vào con người, tin rằng trong cuộc đời dẫu rất bấp bênh này cái Xấu, cái Ác không bao giờ

chiến thắng được cái Đẹp, cái Thiện.

Hồi còn nhỏ, thế hệ chúng tôi coi tác phẩm Tâm hồn ca thượng của nhà văn Ý Amicis qua bản dịch tuyệt vời của Hà Mai Anh gần như là sách gối đầu giường, các độc giả bây giờ thì đang say mê tìm đọc tủ sách Hạt giống tâm hồn. Hiện tượng đó thật đáng mừng, chỉ tiếc là các tác phẩm đó đều dịch từ nước ngoài. Thế còn con người Việt Nam với những phẩm chất nhân hậu, với lối sống giàu tình nghĩa sao ít thấy trên quầy sách, trong các tủ sách gia đình? Tôi nghĩ, những gì gặt hái được từ cuộc thi này là một chứng minh. Và là một gợi ý.

Hy vọng một ngày nào đó chúng ta sẽ có được một tủ sách tâm hồn ca thượng của người Việt Nam. Để mỗi khi gấp sách lại, ta có thể xúc động reo lên câu thơ của Kalil Gibran: “Cám ơn đời mỗi sớm mai thức dậy. Ta được thêm ngày nữa để yêu thương”...

Nhà văn NGUYỄN NHẬT ÁNH

nhieu tác giả

Điều bí mật

Cái chân giả

Mười lăm năm, cái chân giả không rời tôi; nó đã trở thành một phần của thân thể của tôi. Nó gãy. Tôi mang đi sửa, thấy người ta lấy búa đóng “binh binh”, chợt đau nhói cái chân bại liệt hàng chục năm nay không cảm giác.

Lấy điện thoại nhắn cho em: “Anh bị gãy chân”. Em hốt hoảng: “Đang ở bệnh viện nào em vào thăm”. Tôi phì cười: “Gãy cái chân giả”. Em vừa giận vừa tức cười. Tôi thấy yêu em hơn bao giờ hết, thì ra với em, tôi chưa bao giờ là người khuyết tật.

Bạn tin không? Cái chân giả, nếu có tình yêu thì cũng là một cái chân thật.

PHAN MẠNH TÂN

nhieu tác giả
Điều bí mật
Không phải là những con số!

Buổi lao động chính thức đầu tiên của con chính là ngày mẹ là ca trưởng. Cơ duyên đây mà. Con sẽ được làm việc bên mẹ. Ngần ấy năm công tác của mẹ đã truyền lại cho con một ước nguyện được so tài.

Con kiêu hãnh với mọi người về công việc của mẹ. Mẹ là người đầu tiên đón chào những hài nhi ra đời. Mẹ cũng thường căng thẳng mỗi khi cùng những người khác đấu tranh với tử thần để níu về những hơi thở cho một cuộc sống. Những ca trực của mẹ phân đều cho các khoa bệnh. Mẹ là điều dưỡng.

Mẹ chỉ kịp nhìn con tinh tươm trong bộ đồng phục mới rồi vội vã với phiên giao ca sớm, để con tự làm quen với mọi người. Ai cũng nói con có vẻ lạnh lợi, nên để con bắt đầu công việc với ca trưởng, là mẹ. Cho quen cách, cho dạn dĩ...

Thăm bệnh, theo bác sĩ đi hội chẩn, xem hồ sơ bệnh án, thay dịch truyền, chích thuốc, phát thuốc... mẹ vui vẻ gọi chuẩn xác tên từng bệnh nhân. Những phòng bệnh ăm ắp người. Buổi sáng trôi tuột qua, con bắt đầu thấm mệt.

Đầu ca chiều, mẹ giao con cho chị Hoà. Lại rảo quanh với công việc như ban sáng. Hình như con đã quên ước muốn được so tài đảm đang, nhanh nhẹn của mình với mẹ. Chỉ còn công việc phải hoàn tất. Những bệnh nhân í ới gọi, hỏi... Chị Hoà nghiêm mặt, nhấm nhẳng trả lời vài người. Chị gọi tên bệnh nhân theo số giường. Con cũng bắt chước, cho nhanh.

Mẹ rảo ngang, gọi con về phòng trực. Chắc mẹ biết con đã bắt đầu mệt. Đưa cho con ca nước lạnh, mẹ hỏi: “Hồi này con xưng hô thế nào với bệnh nhân?”. “Con gọi số giường. Khỏi phải nhìn bệnh án, đọc nguyên tên!”. Mẹ

nghiêm nghị nhìn thẳng mặt con: “Con sai rồi! Làm nghề này, con sẽ rất dễ quên mất người trước mặt mình là con người. Con sẽ chỉ thấy những cỗ máy trục trặc cần sửa chữa. Con sẽ tự coi mình là một người thợ sửa chữa. Nếu con cứ dán lên họ một con số, con sẽ quên mất mình là người đang san sẻ những khổ cực của người bệnh. Con sẽ quên chào, quên cười, quên...”.

Tôi mím môi, cho những xúc cảm khỏi trào ra thành nước mắt. Bài học đầu tiên về nghề nghiệp không còn là một lời thề trang trọng của y sinh, mà là cuộc chuyển trao kinh nghiệm, nhân bản.

...

Bây giờ thì tôi đã len lỏi thành thục qua những chỗ trống giữa các giường bệnh, tập mím cười và nhớ những cái tên. Dù chỉ có thể gọi một lần, tôi cũng ráng nhớ...

Tôi cũng không còn nghĩ tới ước nguyện so tài với mẹ nữa. Mẹ với tôi là đồng nghiệp tốt mà...

HOÀI SƠN

nhều tác giả

Điều bí mật

Câu trả lời...

Tôi được sinh ra sau khi bố mẹ tôi vừa làm xong nhà. Lúc ấy, nhà tôi nợ nần nhiều lắm, đói kém đủ thứ. Mọi người bảo tôi số khổ từ bé, vì phải cai sữa sớm. Mẹ tôi làm ở Ủy ban xã, công việc bận rộn, lại thêm việc đồng áng và chăm sóc năm người em của bố tôi.

Lúc ấy, bố tôi vẫn còn trong quân ngũ, cả tháng mới về nhà một lần. Vậy là tôi được “quảng” cho bà nội và các chú trông nom.

Một ngày tôi chỉ được gặp mẹ buổi tối, khi công việc của mẹ xong cũng là lúc gần khuya. Mà lúc ấy, tôi cũng gần ngủ rồi. Kí ức của tôi không hề có lời ru của mẹ. Cũng không có những âu yếm chiều chuộng, mà đôi khi lại là câu gắt gỏng, hoặc cái phát mông của mẹ.

Tôi là con bé hay hỏi, hỏi bất kì thứ gì tôi không hiểu, hoặc chưa hiểu rõ. Thói quen ấy giữ đến tận bây giờ. Tôi hay hỏi sao ớt lại cay, muối lại mặn thế, sao con cá nó bơi dưới nước mà không chạy trên bờ, sao cái bánh gai lại có màu đen. Những câu hỏi làm cho mẹ tôi phát bực lên, vì mẹ còn bao nhiêu chuyện để làm và chẳng rỗi hơi trả lời những câu “vớ vẩn”. Bà thì cười và trả lời những câu hỏi của tôi trăm lần như một “cha bố mày”!

Năm tôi năm tuổi, tôi bắt đầu đến trường, sớm hơn một năm so với bạn bè cùng trang lứa. Ngày đầu tiên, bạn bè có bố mẹ dắt đi, còn tôi lủi thủi đi bộ một mình. Buổi học ấy, cô giáo đã hỏi chúng tôi là “các em thương ai nhất?”. Đứa thì bảo bà, đứa thì bảo bố, đứa thì bảo mẹ, đứa thì bảo con mèo, con vịt... Tôi cũng đồng thanh cùng cả lớp. Rồi cô giáo nói là người mà bố mẹ, ông bà thương nhất, lo lắng nhất chỉ có thể là con cháu. Và cô bảo cứ về nhà hỏi bố mẹ rằng “bố mẹ có thương con không” thì sẽ nhận được câu trả lời.

Lần đầu tiên tôi định hỏi một câu mà có một sự chuẩn bị chu đáo như thế. Vì đó là câu hỏi mà cô giáo đã chỉ cho, có nghĩa là nó không “vớ vẩn” và sẽ có câu trả lời.

Tối hôm đó, mẹ đang ngồi nấu cơm, tôi mon men lại gần và hỏi: “Mẹ, mẹ

có thương con không?”. Mẹ tôi lúc đó đã ngủ, mắt nhắm mà tay vẫn cời lửa. Tôi phải giật tay mẹ để mẹ mở mắt và hỏi lại một lần nữa. Mẹ nhìn ra, rồi phát mạnh vào hông tôi “đi ngủ đi”.

Tôi hỏi bà, bà cười móm mém “cha bố mày”. Thế là những sự chờ đợi và hi vọng của tôi không xảy ra. Tôi nghĩ đến đứa bạn của tôi, đứa nào khi hỏi bố mẹ cũng sẽ được xoa đầu, hay ôm vào lòng, và thấy tủi thân phát khóc.

Lớn lên, tôi mới hiểu ra và thông cảm với nỗi vất vả của bà, của mẹ hơn. Nhưng khi nghĩ về câu hỏi của mình ngày ấy, tôi vẫn thầm trách mẹ, giá như mẹ chỉ cần nói một câu “mẹ không thương con thì thương ai”, chắc tuổi thơ của tôi đã ngọt ngào hơn rất nhiều. Và trong cuốn nhật kí lớp 7 của tôi, tôi ghi những điều “không bằng lòng về mẹ” và tự hứa sau này với con mình, sẽ không bao giờ mình làm như vậy!!!

Rồi tôi đỗ đại học. Lần đầu tiên tôi đối diện với chuyện tôi sẽ không sống ở ngôi nhà có trùng sinh nhật với mình trong ít nhất là bốn năm nữa, sẽ sống ở một nơi không có bà, bố mẹ ở bên cạnh. Nhưng nỗi háo hức về một cuộc sống mới cũng làm tôi vui đi.

Buổi sáng nhập trường, khi bố chuẩn bị xe để đưa tôi đi, bà lặng lẽ ngồi cạnh mẹ, hai người nhìn tôi ngồi ăn xôi đỗ đen mẹ nấu từ sáng sớm. Mắt mẹ rưng rưng. Tôi nghĩ mẹ sẽ dặn dò, những điều mẹ nói đi nói lại từ hôm tôi có giấy báo đại học. Song tôi sẵn lòng nghe tiếp, vì tôi biết tôi sắp xa mẹ tôi rồi. Nhưng mẹ không nói gì cả, và tôi thấy mẹ khóc, dù tôi biết chắc chắn không phải mẹ buồn. Khi thấy nước mắt của mình bắt đầu chảy theo mẹ, bỗng dưng tôi hiểu ra một điều: có nhiều lúc, tình yêu thương không nhất thiết phải nói bằng lời.

Tôi ôm bà, và nhận từ bà câu nói quen thuộc “cha bố mày”. Còn mẹ, chỉ là sự im lặng. Sự im lặng như một câu trả lời dịu dàng và đầy đủ nhất, mà tôi từng mong mỗi một thời thơ ấu.

NGUYỄN TRUNG THU

nhieu tác giả
Điều bí mật
Người phu xe bất đắc dĩ

Chuyện chứng kiến ở bến xe buýt Ngã bảy Lý Thái Tổ: Chiều đông, mưa lất phất, lạnh. Bên đường một thanh niên bụi con, vè bặm trợn, mặc bờ đờ dính đầy sơn vụn 3 tấm ván ép đón xe. Một chiếc xích lô tấp vô, phu xe là một ông già gầy còm, khắc khổ:

- Cậu về đâu?

Người thanh niên nhìn ông ái ngại:

- Về Bà Chiểu lận, phải qua Cầu Bông, ông làm sao chở nổi tôi với mấy tấm ván!

Ông già vừa ho sù sụ vừa khấn khoản:

- Được mà cậu, tôi đạp quen rồi. Không nổi lấy gì ăn.

Anh thanh niên cau mày lắc đầu:

- Không nổi đâu, đạp qua cầu có nước đứt bóng, ông kiếm mồi khác đi, lựa ai đi mình không mà chở.

- Bây giờ người ta đi xe buýt, xe ôm. Khi có hàng như vậy mới kêu xích lô, cậu đi dùm tôi...

Ông già vừa năn nỉ vừa lo lắng ngó ra đường, vài chiếc xích lô đang rà chậm chậm chờ bắt mồi. Anh thanh niên cũng ngó theo mấy chiếc xe xích lô khác, gương mặt đăm chiêu. Bỗng mắt anh sáng lên, tay vỗ bịch bịch vào nệm xe:

- Được rồi, ông xuống xe đi, ngồi lên đây.

Ông già ngỡ ngác:

- Ơ, cậu làm gì vậy?

Anh thanh niên cười ha hả:

- Ông ngồi lên vịn mấy tấm ván, để tôi đạp cho lẹ. Với lại tôi mà ngồi để ông chở làm sao coi cho được, tổn thọ lắm. Yên chí đi, trước khi làm thợ mộc tôi đã đạp xích lô mấy năm rồi, còn tiền bạc tôi trả đủ, không thiếu một cắc.

Vậy là ông phu xe ngồi vịn mấy tấm ván ép làm khách, anh thanh niên thót lên yên nhấn bàn đạp rất sành sỏi, giọng oang oang:

- Ông thấy chưa, xe xích lô chuyên nghiệp đây, cứ ngồi đó, đừng lo. À, mà con cháu ông đâu, sao già rồi mà...

Chiếc xích lô đi nhanh, giọng anh phu xe bắt đắ dĩ nhỏ dần. Những người đứng chờ ở trạm xe buýt bên cạnh chứng kiến cảnh tượng thú vị đó nhìn nhau cười tủm tỉm...

TIẾN BÌNH

nhieu tác giả

Điều bí mật

Điều bí mật

Anh và chị chơi thân với nhau từ tấm bé. Cùng năm tháng, họ lớn lên với biết bao kỷ niệm vui buồn thời ấu thơ. Nhà anh nghèo, nhà chị cũng chẳng khá giả gì nhưng chị may mắn hơn anh, được một gia đình trọn vẹn.

Cuộc đời anh từ bé đã chịu nhiều bất hạnh, mẹ mất sớm, ba chạy theo người đàn bà khác, bỏ mặc anh bơ vơ sống với bà nội. Hằng ngày, sau giờ đến trường, anh phải giúp bà vót nan tre đan thúng, chi tiêu của hai bà cháu đều gói ghém trong khoảng tiền bán thúng ít ỏi. Năm anh 22 tuổi, bà bệnh nặng rồi qua đời.

Nỗi đau quá lớn làm anh suy sụp rồi ngã bệnh, cũng may có chị bên cạnh sẻ chia, an ủi. Ba mẹ chị thương tình hứa gả chị cho anh sau khi mãn tang bà. Chỉ còn vài tháng nữa là đến ngày cưới, bất ngờ chị hẹn anh ra ngoài nói chuyện, tất cả như sụp đổ dưới chân anh khi nghe chị nói lời từ hôn, chị bảo nếu anh còn thương chị thì hãy buông tha chị, rằng chị đã chán cuộc sống nghèo khổ, chị muốn đổi đời bằng cuộc hôn nhân với một người chồng giàu có. Nhìn những bức ảnh tình tứ của chị với người đàn ông xa lạ, anh hiểu chị đang nói thật. Cay đắng, huyệt hăng cùng cực đã làm anh quyết định bán hết ruộng vườn bỏ đi biệt xứ.

Một thân một mình nơi chốn Sài Gòn đất đỏ, anh làm đủ thứ nghề để mưu sinh. Ông chủ tạp hóa người Hoa thấy anh siêng năng hiền lành nên nhận vào làm công. Chẳng bao lâu sau anh được vợ chồng ông nhận làm con nuôi, từ đó cuộc đời anh đã được sang trang. 10 năm kể từ ngày ra đi, anh quyết định trở về quê tìm gặp chị. Nếu như ngày xưa chị đã từng khinh khi, ruồng bỏ anh thì bây giờ ắt hẳn chị phải ân hận và nuối tiếc khi anh đã trở thành một người đàn ông lịch lãm và sang trọng. Suốt đoạn đường đến nhà chị, anh cảm thấy hả hê lắm khi nghĩ trả được thù xưa.

Anh sững người khi bắt gặp di ảnh chị trên bàn thờ. Mẹ chị đau buồn kể cho anh nghe điều bí mật mà 10 năm trước bà đã giấu kín. Thì ra ngày ấy khi phát hiện mình đã mang căn bệnh hiểm nghèo, chị âm thầm chịu đựng rồi dựng lên màn kịch đánh lừa anh. Chị không muốn anh phải thêm gánh nặng, không muốn làm cản trở tương lai, hạnh phúc đời anh khi phải lấy một người vợ mà sự sống và cái chết đang liền kề. Những ngày cuối đời khi cơn bệnh bộc phát hoành hành, chị lúc nào cũng nhắc tên anh...

Thắp nén hương cho chị mà nước mắt anh cứ mãi tuôn rơi, nghẹn ngào, nước nở... Dù chị không còn trên cõi đời này nữa nhưng trong trái tim anh thì chị vẫn còn sống mãi... Anh nguyện với lòng sẽ sống như thế nào để xứng đáng với sự hy sinh cao cả và thánh thiện của chị dành cho anh.

(ghi theo lời kể của anh N.H.T. - chủ tiệm tạp hóa Chợ Cầu Muối TP.HCM)
HOÀNG SƠN

nhieu tác giả

Điều bí mật

Ngày xui xẻo

Hôm nay là ngày gì mà xui xẻo quá vậy! Sáng nay cô có buổi hẹn phỏng vấn xin việc ở một công ty. Tối qua cô đã chỉnh giờ báo thức cho thật sớm nhưng ai ngờ chiếc đồng hồ hết pin khi cô đang ngủ.

Vậy là cô dậy muộn, quàng quàng tìm bàn ủi cho bộ quần áo được thơm tất một chút thì phát hiện hôm nay cúp điện. Đã thế, vừa hồi hả phóng xe chừng hơn trăm thước thì cô lại cảm thấy mình đang cùng chiếc xe nhảy lóc cóc trên đường. Thôi chết! Xẹp lốp. Cô đành xuống dắt bộ, dáo dác ngó quanh. Kia rồi, nơi có gắn tấm biển ghi nguệch ngoạc hai chữ "sửa xe" ấy.
- Bơm giúp hai bánh xe, chủ tiệm ơi!

Một bà già lụm cụp đi ra. Thôi rồi! Cô nhắm mắt. Chỉ cần nhìn thấy dáng đi lẫm chẫm như mới bệnh dậy của bà là cô biết bà chẳng thể bơm căng hai bánh xe đạp giúp cô. Trước đây, cô có gặp chuyện như thế này rồi. Lần ấy, bánh xe hơi mềm, cô ghé vào tiệm nhờ một bà cụ cũng già lụm cụp như bà này bơm xe giúp. Kết quả là cô đành phải dắt chiếc xe có hai bánh xẹp lép đi bơm ở chỗ khác. "Hay mình bỏ đi cho rồi! Ai bắt buộc mình phải để bà ấy bơm xe giúp chứ!". Cô thoáng nghĩ và định dậm bước đi thì dừng lại. Bà cụ có vẻ sợ cô chờ lâu nên đang cố bước nhanh đến lú cả chân kia kìa!

- Chờ chút... cô gái ơi!

Thôi được rồi, cô quyết định, đã trễ thì cho trễ luôn! Cô dựng chân chống, đặt xe đứng ngay ngắn.

- Bà cụ bơm giúp con hai bánh xe với!

Bà già cười móm mém, run rẩy quơ cái ống bơm áp vào van xe. Bà cụ vừa bơm, vừa cười rinh rích. Thật lạ, có khách đến bơm xe mà làm gì bà vui đến thế sao! Tự nhiên cô cũng cười theo bà cụ...

Trả tiền cho bà cụ rồi, cô đẩy xe đi tìm một chỗ bơm khác. Cô đã biết trước mà, hai bánh xe vẫn lép xẹp y như cũ.

- Cô gì ơi, để tôi bơm xe giúp cho!

Một thanh niên - qua bộ quần áo và đôi tay lấm láp dầu nhớt của anh mà cô đoán đây là một thợ sửa xe - đưa tay dắt lấy chiếc xe của cô, quay ngược trở lại cửa tiệm mà cô vừa ở đó ra. Cô ngạc nhiên:

- Anh... làm gì vậy?

- Tôi là cháu của bà cụ vừa bơm xe cho cô. Lúc nãy tôi qua bên kia đường mua mấy món phụ tùng nhưng đã thấy hết chuyện bên này - anh thanh niên mỉm cười - Cảm ơn cô!

- Ở, cảm ơn tôi á? - Cô ngạc nhiên - Vì cái gì?

- Vì cô đã không bỏ đi. Vì cô đã để bà tôi bơm xe giúp. Cô có biết, mỗi lần giúp tôi bơm xe cho khách là bà tôi vui lắm không! Bà bảo như vậy là bà vẫn còn có ích!

Anh thanh niên nhìn cô trù mến.

- Cảm ơn cô lần nữa nhé, vì đã mang niềm vui đến cho bà tôi!

Ô, vậy hôm nay đâu phải là ngày xui xẻo! Ít nhất cô cũng đã có một niềm vui cho mình rồi đấy thôi...

ĐINH THỊ THU HẰNG

nhều tác giả
Điều bí mật
Một đồng nợ chưa trả

Ai từng ở Trà Vinh, từng ăn tô canh chua bông so đũa nấu cá đồng chắc không quên được cái vị ngọt lành của nó. Mùi thơm của bông, của con cá rô hòa quyện đọng hoài trong trí nhớ, miên man mà dai dẳng lắm.

Năm đó nó vừa lên mười đã biết phụ mẹ chợ hôm chợ sớm. Mẹ bệnh, nó biết đi mua bông so đũa từ vườn người ta đem ra chợ bán. Xóm chợ hay gọi đùa nó là “bé so đũa”.

Mùa nước nổi năm ấy, xóm chợ nghèo xôn xao khi một đoàn Sơn Đông mãi võ ghé qua. Đoàn có “năm người”, một ông già, hai người trai trẻ và một cô gái tuyệt đẹp. Trong đoàn còn có một con khỉ bận áo nhung xanh rất ngộ. Chiều chiều thấy đoàn mãi võ ngả lưng trên sạp chợ, bé so đũa không khỏi chạnh lòng. Họ tài vậy mà có khá giả gì đâu.

Buổi diễn cuối, nó bán hết sớm nên chen vào coi. Coi nửa chừng bỗng nghe tiếng còi dẹp chợ vang lên. Người lớn trẻ con xô nhau chạy. Nó không chạy được vì bị xô té, chân sai khớp. Nó khóc. Ông già trong đoàn mãi võ đến bên hỏi han; lấy rượu thuốc xoa bàn chân đau cho nó. Nó vẫn khóc: “Con mất một đồng tiền cắt thuốc cho mẹ rồi”.

Ông già gọi chú khỉ con: “Rôla, con lượm một đồng của chị này phải không?”. Nói chưa dứt lời, ông lấy một đồng trong hộp gỗ, vuốt phẳng đưa cho nó. Nó không nhận. “Coi như ông mua trước của con mớ bông so đũa. Mai mốt về lại, ông ghé nhà con ăn tô canh chua bông so đũa con nấu nghe” - ông cười xoa đầu nó.

Bé so đũa lớn lên, đi làm ăn xa. Ở thành phố, mỗi lần nhận thư chị nói nước lên lé để thềm nhà, nó lại giật mình thương mùa bông so đũa; nhớ nụ cười

Ấm áp của ông già mãi võ Sơn Đông. Trên con đường nhọc nhằn kiếm sống, ông đã không thể dừng dưng trước giọt nước mắt của một đứa trẻ xa lạ là nó ngày xưa; cả cái cách ông “giữ thể diện” cho nó khi muốn chia sẻ một đồng cực nhọc mưu sinh của mình.

Một đồng ông “đặt” mua bông so đũa ngày nào đến giờ nó cũng chưa trả được.

LÊ THÚY BẢO NHI

nhieu tác giả
Điều bí mật
Món quà sinh nhật

Đây là câu chuyện của một người chị mà tôi rất kính trọng. Chuyện xảy ra đã lâu, nhưng mỗi lần nhớ lại, chị luôn tự dẫn dắt mình. Tôi mạn phép chị viết ra câu chuyện này. Tôi hi vọng chị sẽ có những ngày tháng sống vui vẻ và tốt đẹp hơn.

Tốt nghiệp đại học Ngoại ngữ, tôi được phân về dạy ở một trường dành cho người khiếm thị. Thú thật ban đầu tôi không lấy gì làm thích thú và tha thiết với công việc này.

Nhìn lũ bạn cùng lớp đại học, đưa thì làm cho công ty liên doanh nước ngoài, đưa thì được giữ lại trường làm giảng viên, tôi lại cảm thấy xấu hổ với công việc mình đang làm vì quá thua kém bạn bè về cả địa vị và thu nhập.

Chính vì lẽ đó, tôi thờ ơ với tất cả mọi thứ trừ công việc chuyên môn của mình. Đến giờ thì lên lớp, hết giờ thì về nhà. Tôi không chú ý đến đám học sinh trong cái lớp học đặc biệt ấy. Tôi biết rằng, nhiều đứa đặt cho tôi biệt danh là “mặt sắt” nhưng tôi cũng chẳng thèm để tâm. Tôi luôn tìm cơ hội để chuyển sang công việc khác.

Hôm ấy là sinh nhật tôi. Trời mưa tầm tã. Gần hết giờ dạy mà mưa vẫn chưa ngớt. Trong lúc đám học sinh đang cặm cụi làm bài tập, tôi tranh thủ nhắn tin cho bạn trai tới đón. Khi tiếng chuông tan tầm vừa dứt, tôi nhét vội cuốn sách vào túi và ra khỏi lớp học. Phía bên kia đường, bạn trai tôi đang đợi ở quán nước. Tôi rảo bước về phía anh mong sớm được về nhà. Vừa chuẩn bị lên xe, tôi nghe phía cổng trường có tiếng gọi với theo: Cô ơi...!

Tôi nghĩ bụng: “Chắc mình bỏ quên cái gì đấy. Thôi để mai lấy, trời đang

mưa thế này...”. Tôi ái ngại và giục anh nổ máy.

Chợt tôi nghe có tiếng động cơ xe máy rú ga vọt qua và tiếng kêu thất thanh. Đứa học trò nằm sóng xoài trên mặt đường. Mưa vẫn rơi tầm tã. Tôi lao xuống. Khi nhìn thấy vết máu loang theo dòng nước trên mặt đường, người tôi mềm nhũn ra. Nước mắt tôi nhòa trong làn mưa. Đứa học trò nằm bất động bên cạnh là hộp quà bị chiếc xe vô tình cán bẹp dí.

Do quá hoảng loạn và bị cảm lạnh do ngấm nước mưa nên mấy ngày sau đó tôi phải nằm viện. Đám tang của đứa học trò xấu số tôi không thể tham dự. Tôi đã khóc thật nhiều và tự dẫn vật bản thân mình thật nhiều. Sự kiện đau buồn đó trở thành nỗi ám ảnh đối với tôi. Sau lần ấy, tôi đã gằn gủi và hiểu thêm nhiều về đám học trò kém may mắn của mình.

Bây giờ tôi đã chuyển sang một chỗ làm khác và cũng không còn dạy học nữa. Thế nhưng, chiếc vòng đá - món quà sinh nhật bị cán vỡ đôi và cảm giác ân hận, hối lỗi sẽ còn đeo đẳng tôi đến hết cuộc đời. Nó luôn nhắc tôi hết lòng với những công việc mà mình đang làm. Tôi viết những dòng này mong em tha thứ cho tôi. Cầu cho linh hồn em yên ngủ nơi chín suối.

NGUYỄN TUẤN HẢI

nhều tác giả
Điều bí mật
Cha trong mắt tôi

Từ lúc mẹ mất, năm anh em chúng tôi lớn lên trong sự tận tụy chăm chút yêu thương đến mức có phần vụng về của Cha - một người lính chỉ quen rầm rập với điều lệnh điều lệ, với những nguyên tắc chẵn chu quy cũ.

Tất cả chúng tôi đều tôn sùng và thần tượng cha một cách kì lạ. Ở cha là một nghị lực phi thường, là quyết tâm để con "đói ăn chứ đừng đói chữ", là "đói trong bụng không ai hay, áo rách ở tay người ta thấy"...

Môi trường quân đội với cha là lí tưởng: được anh em quý và cha cũng thương lính như con... Cha sẵn sàng nói thẳng tuột mọi tiêu cực "mắt thấy tai nghe", nói để phê bình và tự phê bình... Xong đâu đấy cha lại chan hoà yêu thương, không để bụng điều gì. Trước các con, cha luôn là tấm gương về mọi mặt: từ phong cách sống, sự cầu thị, nghiên cứu không mệt mỏi.

Với cha không có gì là không làm được, cha không cho phép mình cũng như các con cha phải đầu hàng trước thất bại khó khăn... Và có lẽ cũng vì thế, trong mắt chúng tôi cha là một người thật giỏi, chúng tôi không bao giờ quen với ý nghĩ cha phải luy phiền hay hỏi xin ai bất cứ điều gì. Cha luôn làm chủ cuộc sống, cha chủ động trước mọi tình huống...

Thế rồi, trong một lần tình cờ tôi gặp cha với một hình ảnh thật khác. Mấy hôm trước tôi lúng búng nghe đâu có người bác họ lam lũ dưới quê lên nhờ cha cố xin cho con đi làm ở công ty một người bạn của cha. Bác nói mát sau khi cha bảo nó ít học sợ người ta không nhận: "Người ta làm quan cả họ nhờ, còn chú, trong họ có ai được phát lên đâu. Người làng người ta bảo chú danh hã, chú không thức thời...". Cha sững sờ nhận hồ sơ mà không nói được gì, mặt đanh lại. Thấy rồi quên đấy, tôi biết cha có xin xỏ ai bao giờ đâu, ngay cả anh chị tôi đi làm cũng phải: "Tự thân vận động. Đời của

cua máy, đời cáy cáy đào".

Tôi đoán cha nộp đơn để Bác khỏi trách thôi, được hay không thì người ta khắc gọi. Thế mà sau đó, tôi tình cờ vào cơ quan đấy để lấy tin viết bài thực tập. Sau khi trình giấy tờ, anh bảo vệ cười cười: "Cô cứ vào. Riêng gặp mấy ông thanh niên, mấy cụ già ngồi lì ra hành lang mà đợi để được gặp giám đốc, gặp ông quản lý nhân sự... trông tôi tội, đủ để cô viết phóng sự đấy!"...

Hăm hở đi vào, đầu hí hửng với một đề tài vừa ấp ủ... tôi bỗng sững sờ... Trước mắt tôi là Cha, mái tóc rủ xuống, tay cầm tờ báo, ngồi tỳ vào hành lang để "chặn lối" để hy vọng được gặp giám đốc. Trông Cha khổ sở, nhần nhục, mắt đọc báo mà tai dỏng lên theo dõi mọi động thái của tiếng kẹt cửa có thể mở lúc nào... Tôi ngơ ngác đau đớn và chực vỡ oà... ào chạy, bỏ lại đằng sau bao ánh mắt ngơ ngác...

Tối đấy, tôi về nhà muộn hơn. Tôi hăng hụi chơi với. Không phải là thần tượng sụp đổ nhưng có một cái gì đấy nghèn nghẹn làm tôi không đủ can đảm nhìn cha. Hoá ra, cuộc sống đời thường đầy những hoán vị bắt buộc người ta nhiều lúc phải khác mình đi một tý. Hôm qua cha tôi có thể lạnh lùng, thét ra lửa giữa rầm rập cả hàng quân... Nhưng hôm nay, vì một câu nói, vì lòng tự trọng mà cũng có thể là nỗi day dứt về trách nhiệm...mà một ông đại tá phải ngồi bệt sàn nhà để ngong ngóng cạnh cầu thiên hạ...

Nhìn Cha lòng tôi trào dâng cảm xúc khó tả. Cha vẫn vui vẻ, vẫn tỏ ra là người lạc quan không chút gợn lòng. Cũng may sáng nay cha đã không nhìn thấy tôi. Cha giấu kín những trở trêu cha phải gánh chịu để luôn gieo lòng các con những nét đẹp tình người, về nghị lực và ý chí vươn lên với chính mình. Cha là vậy - một đời Cha cao cả vô cùng - Cha ơi!...

NGUYỄN THUẬN HUẾ

nhều tác giả
Điều bí mật
Con gấu bông

Con gấu bông được nhặt từ đồng rác ngổn ngang bên đường và được đặt cẩn thận vào chiếc giỏ lát tinh tươm treo bên hông cái xe rác màu cam. Tôi đoán, chị công nhân vệ sinh ấy có con nhỏ và chú gấu bông hình chuột Mickey cũ kỹ kia tôi nay sẽ trở thành một món quà bất ngờ. Đứa bé hẳn sẽ vui. Nhưng cũng có thể không...

Hồi đó khi còn làm việc ở một nhà hàng tây, mẹ hay đem về cho anh chị em tôi những món đồ vặt vặt như bơ, sữa, bánh, mứt... Tôi ăn một mình, chẳng chia cho mấy đứa hàng xóm, cũng chẳng khoe với đám bạn bè trên lớp. Không phải vì tôi tham lam, ích kỷ.

Chỉ bởi tôi không muốn giải thích vòng vo một hồi để đi đến chỗ phải nói rằng: Tôi có được những món ngon ấy là nhờ mẹ tôi là người rửa chén trong cái bếp tây sang trọng ấy. Sẽ có đứa ganh tỵ, ác miệng mà bảo rằng: “Rồi người ta cho mẹ mày đồ thừa phải không?”. Chỉ nghĩ đến điều đó thôi, tôi cũng đã cảm thấy tủi thân đến phát khóc. Tôi đâm ra giận mẹ, ghét cả những món mẹ đem về.

Chuyện ấy cách đây hơn chục năm trời. Sao bây giờ vẫn vậy? Vẫn có những người mẹ nghèo như mẹ tôi, và chắc rằng cũng còn những đứa con vô tâm như tôi. Hay tôi chỉ kết luận hồ đồ? Biết đâu, đứa trẻ kia không suy nghĩ nông cạn như tôi ngày ấy? Biết đâu, em sớm hiểu được rằng: mẹ em cũng đau lòng biết mấy khi không thể cho em những gì tốt nhất!

N.T.N.

nhều tác giả
Điều bí mật
Tha thứ sẽ được bình an

Trong những ngày tôi làm ở bệnh viện, ranh giới giữa cái chết và sự sống nhiều khi khó phân biệt, một người đang nói cười có thể ngã ra chết, nhưng có cụ già thoi thóp cả hai ba tuần mãi mà không đi êm ả được.

Không biết từ lúc nào mà tôi có thói quen (chẳng hiểu có xấu không?) luôn để ý đến những gì người sắp chết làm hoặc nói với người thân, thoi thì muôn hình vạn trạng. Điều đáng nói nhất là những bệnh nhân mang căn bệnh ung thư, họ biết chắc rằng mình sẽ chết và đặc biệt trong số họ, nếu khi không lên cơn đau thì hầu như rất tinh táo và sáng suốt, họ luôn luôn xếp đặt cho mình thật gọn gàng và đầy đủ để chờ cái giờ phút không mong đợi đó.

Trong tất cả những gì họ làm, bao giờ cũng có việc tha thứ và xin tha thứ, câu chuyện tôi kể cho các bạn nghe sau chính từ một bệnh nhân mang trong mình căn bệnh quái ác đó.

Một buổi sáng tháng 12, ở miền Nam chỉ hơi se lạnh vào những ngày cuối năm này, nhưng cũng đủ để cho mọi người phải khoác thêm một chiếc áo ấm.

Bệnh nhân là một thiếu phụ còn rất trẻ, vóc dáng đã hao mòn nhiều do căn bệnh nên hơi khó nhìn. Thường buổi sáng trong ca trực, chúng tôi làm tất cả những gì cần thiết của một người điều dưỡng, để khi đến giờ hành chánh các bác sĩ có thể khám cho bệnh nhân ngay.

Như thường lệ, tôi đến bên cạnh giường của bệnh nhân đó. Không cho tôi lấy nhiệt kế và đo huyết áp như mọi khi, cô ra hiệu cho tôi cúi xuống và nói rằng cô cần gặp chồng ngay và không quên câu "thầy ơi! con sắp chết". Vì

cô là một bệnh nhân nằm điều trị lâu nên mọi người trong khoa đều biết, khi tôi sắp quay đi, cô ta với lại và thều thào: "Nếu anh ấy không đến kịp, xin thầy nói với anh ấy rằng con đã tha thứ cho anh ấy lâu rồi, con yêu anh ấy vô cùng, tiếc rằng con chẳng có gì để lại cho anh ấy".

Khi người chồng được tìm về thì cô đã ra đi, dù biết trước chuyện này, nhưng anh chồng vẫn vô cùng đau khổ. Chờ khi anh bình tĩnh, tôi nhắc lại những lời cuối cùng của người vợ trẻ. Sự dẫn vật và đau khổ trên nét mặt của anh dần dần ra. Qua lời tâm sự, tôi biết được chuyện hai người cưới nhau đã gần năm năm nhưng vẫn chưa có con vì người vợ bị bệnh.

Đã một lần anh phản bội vợ và bị phát hiện, từ đó cô rất ít nói chuyện với anh dù nhiều lần anh xin lỗi, nhưng chưa lần nào cô có thái độ hay lời nói biểu hiện sự tha thứ, và tôi đã nghe anh nói nhỏ với vợ: "Cảm ơn em vì đã tha thứ cho anh, anh cũng rất yêu em".

Tôi nhìn nét mặt của hai người ấy rất nhiều lần và đã thấy - cảm nhận được sự bình an, thư thái trong tâm hồn họ.

NGUYỄN NGỌC THIÊN

nhieu tác giả
Điều bí mật
Một đời cha cao cả

- Từ lúc mẹ mất, năm anh em chúng tôi lớn lên trong sự tận tụy chăm chút yêu thương đến mức có phần vụng về của cha - một người lính gấn bó như máu thịt với điều lệnh điều lệ, những nguyên tắc chín chu qui củ.

Anh chị tôi người đi làm, người đã là giảng viên đại học, chúng tôi đứa nào cũng học đại học. Tất cả đều tôn sùng và thần tượng cha một cách kỳ lạ. Ở cha là một nghị lực phi thường, là quyết tâm có nghèo thì “đói ăn chứ đừng đói chữ”.

Ở đơn vị, cha được đồng đội yêu mến và nể trọng, môi trường quân đội với cha là lý tưởng: được anh em quý và cha cũng thương cánh lính trẻ như con mình... Cha sẵn sàng nói thẳng tuột mọi tiêu cực “mắt thấy tai nghe”, nói để phê bình và tự phê bình... Xong đâu đấy cha lại chan hòa yêu thương, không để bụng điều gì. Trong mắt chúng tôi, cha luôn làm chủ cuộc sống, chủ động trước mọi tình huống...

Một lần, người bác họ lam lũ dưới quê lên nhờ cha xin cho con bác đi làm ở công ty một người bạn của cha. Bác nói mát sau khi cha bảo nó ít học sợ người ta không nhận: “Người ta làm quan cả họ nhờ, còn chú, người làng bảo chú không thức thời...”.

Cha sững sờ nhận hồ sơ mà gương mặt đanh lại. Tôi biết cha có xin xỏ ai bao giờ đâu, ngay cả anh chị tôi đi làm cũng phải tự thân vận động, “đời cua cua máy, đời cáy cáy đào”.

Tôi đoán cha nộp đơn để bác khỏi trách, được hay không thì người ta khắc gọi. Bất ngờ, tôi tình cờ vào cơ quan đó để lấy tư liệu viết bài báo thực tập. Sau khi trình giấy tờ, anh bảo vệ nói nửa đùa nửa thật: “Cô cứ vào. Riêng

gặp mấy người ngồi ở hành lang đợi được gặp giám đốc, gặp quản lý nhân sự... đủ để viết phóng sự đấy!”...

Hăm hở đi vào, trong đầu hí hửng với một đề tài vừa ấp ủ, tôi bỗng sững sờ... Trước mắt tôi là cha, mái tóc rũ xuống, tay cầm tờ báo, ngồi ở hành lang hi vọng được gặp giám đốc. Trông cha khổ sở, nhần nhục, mắt đọc báo mà có lẽ tai đang phải nghe mọi động thái của tiếng kẹt cửa... Tôi ngơ ngác, đầu đón và... ào chạy, bỏ lại đằng sau những ánh mắt ngơ ngác.

Tối đó, tôi về nhà muộn hơn, hăng hụi chơi với. Hoàn toàn không phải là thần tượng sụp đổ nhưng vẫn có một cái gì đấy nghèn nghẹn trong tôi. Hôm qua cha tôi có thể ra nghiêm lệnh giữa rầm rập cả hàng quân. Nhưng hôm nay, vì một câu nói, cũng có thể là nổi day dứt về trách nhiệm mà một ông đại tá phải chịu đựng như thế.

Cũng may cha đã không nhìn thấy tôi. Cha giấu kín những trở trêu cha phải gánh chịu để luôn gieo vào lòng các con những nét đẹp tình người, về nghị lực và ý chí vươn lên với chính mình. Cha là vậy - một đời cao cả vô cùng - cha ơi!...

NGUYỄN THUẬN HUẾ

nhieu tác giả
Điều bí mật
Những người "keo kiệt"

- Nhà tôi tuy nghèo, nhưng với bản tính rộng rãi, vô lo của người Nam bộ, tôi ít tính toán cân nhắc khi chi tiêu. Vì vậy thuở mới về làm dâu, nhìn cách sống của mẹ chồng, tôi thấy khó chịu trong lòng, bởi bà quá hà tiện theo suy nghĩ của tôi.

Có đến mấy người con đang sinh sống, thành đạt ở nước ngoài, thỉnh thoảng vẫn gửi về biếu mẹ những món tiền hậu hĩnh. Vậy mà mẹ chồng tôi sống rất giản dị - nếu không muốn nói là keo kiệt. Quần áo mặc thường xuyên ở nhà bà chỉ có ba bộ thay đổi quanh năm. Thực ra bà chỉ thay đổi hai bộ trong những ngày thường, còn một bộ tươm tất hơn dành cho ngày chủ nhật.

Đi chợ cùng bà tôi ngỡ ngàng chín người vì bà chọn đồ rất kỹ, lại trả giá rất lâu, có khi phải đi đến hai ba gian hàng mới mua được món đồ rẻ hơn nơi khác chút đỉnh. Cơm bà nấu chỉ vừa đủ ăn, rất hiếm khi có được cơm thừa, thức ăn bà đếm chia phần, ngay cả món tráng miệng là chuối bà cũng chia mỗi người đúng một quả. Bà không cho phép ai được lãng phí dù chỉ một giọt nước của chiếc vôi chưa khoá chặt hay vứt đi những mẩu xà bông vụn. Tuýp kem đánh răng đã hết bà dùng kéo cắt đôi, rọc ra, dùng bàn chải quét cho hết lượng kem còn sót lại. Bà hề hả vui vì tuýp kem đã hết lại có thể dùng thêm được mấy lần.

Sống bên bà một thời gian, những ý nghĩ không tốt về bà trong tôi dần biến mất, bởi dè xèn với chính bản thân mình, nhưng bà rất rộng tay làm phúc. Những đồng tiền kì kèo mãi mới có được khi trả giá bà sẵn sàng bỏ ngay vào chiếc nón đang ngửa của người ăn xin. Chiều chiều, ngồi trước hiên nhà đọc báo, thỉnh thoảng bà lại móc tiền trao cho những người hành khất mà mỗi chiều họ lại “đến hẹn lại lên”.

Mỗi sáng chủ nhật, sau khi tan lễ bà lại đến với từng người tàn tật đang ngồi trước cổng nhà thờ. Tôi thấy bà rộng rãi biết bao khi góp số tiền to để cứu trợ nạn nhân bão lụt, giúp người họ hàng khi họ gặp khó khăn. Bất giác tôi quý biết bao những chồng báo cũ, những chai lọ rỗng linh kinh trong nhà mà bà đã kì cạch gom góp để lâu lâu có thêm một ít tiền, không phải để giữ cho riêng mình mà để sẻ chia.

Giống mẹ, chồng tôi không hề phí tiền vào rượu hay cà phê thuốc lá, anh luôn ăn mặc giản dị, không khoe mẽ bề ngoài, xe máy, điện thoại anh dùng toàn là loại lâu năm nổi đồng cối đá, nhưng anh cũng sẵn sàng dốc đến đồng tiền cuối cùng của mình trước một hoàn cảnh thương tâm.

Con tôi, chàng thanh niên hơn hai mươi tuổi thời nay hằng ngày vẫn đến trường bằng chiếc cúp 50 đời 81 cà tàng, ăn sáng với gói xôi hai ngàn, vượt cho phẳng từng tờ hai trăm cũ để gom đủ một ngàn trả tiền giữ xe, nhưng lâu lâu lại trao cho mẹ một món tiền để cùng mẹ chia sẻ cho những mảnh đời bất hạnh.

Những con người keo kiệt thân yêu của tôi thật hào phóng biết bao...

CẨM MINH

nhều tác giả
Điều bí mật
Dừng lại một chút

- Nỗi đau chuyện tình dang dở còn đang loang lổ trong lòng, lại thêm kẻ gian lừa lấy lấy sạch giấy tờ, tiền bạc của một năm làm công cắc ca, cắc củm dành dụm chuẩn bị mang về quê cho mẹ trả nợ.

27 tết, tôi trở thành người tứ cố vô thân, không người thân, không bạn bè, không giấy tờ tùy thân, không tiền bạc ngoài bộ đồ đang mặc trên người và chiếc xe đạp đang đi.

Tôi vừa đạp xe, vừa đi, vừa khóc như một kẻ vô hồn chẳng biết đi đâu, về đâu. Trong đầu tôi chẳng còn nghĩ được gì ngoài cái chết đang lớn vờn trước mặt. Mãi suy nghĩ, tôi tông vào một người phụ nữ đi xe máy. Chẳng buồn xin lỗi, tôi dựng xe đứng dậy đi tiếp. Người phụ nữ cũng nổ máy xe chạy theo sau tôi “Có chuyện gì xảy ra với em vậy?”. Im lặng. Ngay người mà tôi yêu thương và tin tưởng nhất giờ cũng lừa dối, bỏ tôi mà đi thì thử hỏi trên đời này tôi còn có thể tin ai được nữa?

Người phụ nữ vẫn kiên trì chạy xe chậm chậm song song bên tôi. Ngoài bộ đồ trên người và chiếc xe đạp rách, tôi có còn gì nữa đâu mà đi theo? Mặc kệ bà ta. Tôi đạp xe đi vòng vèo qua các con phố và dừng lại trên cầu Sài Gòn. Chút nữa thôi, dòng nước đen ngòm này sẽ nuốt chửng lấy tôi. Vĩnh biệt cuộc đời này! Một bàn tay chộp lấy vai tôi. Tôi quay ngoắt lại. Người phụ nữ ấy! “Tối rồi, em về nhà đi. Con gái, một mình đứng ở đây không tốt đâu”. Bao nhiêu ảm ức, dồn nén bây giờ có dịp vỡ tung, tôi òa lên nước mắt, kể lể.

“Em chết là hết nhưng còn mẹ em, bà có chịu nổi không khi bao nhớ thương chờ đợi, đón em trở về là một cái xác chết?”. Người phụ nữ mở xách giúi vào tay tôi mớ tiền lẻ: “Chị chỉ còn chừng này, em cầm ra mua vé

xe về nhà với mẹ. Bà đang rất nóng lòng chờ em ở nhà đấy. Chúc em một cái tết vui vẻ cùng gia đình”. Tôi như bưng tỉnh, chưa kịp cảm ơn thì người phụ nữ đã lên lên xe mất hút trong dòng người tấp nập trên phố.

Đã bao lần tôi cố công tìm kiếm nhưng chưa một lần gặp lại người phụ nữ ấy. Bài viết này như một lời cảm ơn người phụ nữ tôi chưa được biết tên ấy, người không chỉ cho tôi sự sống mà còn giúp tôi tin rằng cuộc đời này vẫn còn rất nhiều người tốt xung quanh. Bạn bè bảo tôi “bao đồng”, “ăn cơm nhà vác tù và hàng tổng” hết lo cho người này, lại an ủi người kia nhưng từ chị, tôi đã học được rằng chỉ cần dừng lại một chút, bớt chút thời gian quan tâm, chia sẻ với những người xung quanh, tôi đã được rất nhiều! Gieo yêu thương bạn sẽ được yêu thương”.

TRẦN LY TÀI

HẾT

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: **Nguyễn Kim Vy**.

Đánh máy: CTT,Chân Trời Mới

Nguồn: Nhà xuất bản: NXB Trẻ -xuất bản: 2006

Vnthuquan - Thư viện Online

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 18 tháng 12 năm 2008